

Wass Albert: Válogatott magyar népmesék

A REPÜLŐ KASTÉLY

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, az Óperenciás-tengeren s az üveghegyen is túl, volt egyszer egy szegény özvegyasszony, aki egymagában éldégt a falu végén, kicsi házacskájában. Nagy szegénysége mellett azon búsult legjobban, hogy még egy gyereke se volt, akit fölnevelhetett volna. Egyebe sem volt, csak egy öreg almafa a háza előtt.

Egy reggel aztán, ahogy kilép a házból, csak lába elé hull erről a fáról egy szép piros alma. Alig ér a földre, ketté is hasad, s kifordul belőle egy apró kis fiúgyermek.

Megörvend a szegény özvegyasszony a gyerekek, karjába kapja a gyereket, viszi be a házba, gondozza, eteti nagy szeretettel, s mert nevet is kell adjon neki, hát elnevezi Alma Jánosnak.

Ügyes gyerekké növekszik Alma János hamarosan, s mikor kamaszkorba érik, özvegy édesanyja elszegődte disznópásztor-gyerekek a falu disznai mellé. Attól kezdve aztán ott őrzí, őrizgeti Alma János a disznókat virradattól napnyugtáig a falu alatti disznólegelön.

Egy szép napon, ahogy ott hever hanyatt fekvé a gyepen, a disznók mellett az égre bámulva, megpillant odafönt egy repülő kastélyt. Még a szemét is megdörzsöli, hogy nem káprázik-e? De bizony nem káprázik az! Nagy, fehér szárnyakon ott repül tova a csodálatos kastély éppen a disznólegelő felett, s ahogy bámul reá János elmeredt szemmel, hát csak megpillant a kastély erkélyén egy gyönyörű szép leányzót, olyan szépet, amilyenhez foghatót még álmában sem látott. Ott könyökölt az erkélyen, s úgy zokogott szegény feje, hogy rázkódtak a vállai, könnye pedig ömlött alá, mint záporosó. Egy könnycsepp, igazgyönggyé változva, egyenesen oda hullott János mellé a földre.

Felszökik János fektéből, de már akkor tova is röpítették a csodálatos kastélyt a nagy, fehér szárnyak, az erkélyen síró leányzóval együtt, mintha csak káprázat lett volna az egész. Egyéb se maradt belőle, csak az igazgyönggyé változott könnycsepp Alma János lába előtt.

Fölkapja hát a gyöngyszemet, s szalad vele az anyjához.

– Édesanyám! Édesanyám! Repülő kastélyt láttam! Repülő kastély erkélyén sírdogáló szépséges leányt! Egyik könnycseppje lábamhoz hullott, hazahoztam, nézze!

Csóválja a fejét az özvegyasszony.

– Álmodtál, édes fiam – mondja –, eredj vissza, s őrizd a disznókat! Hanem másnap aztán megszólal a dob a falu utcáján, s hirdeti a dobos nagy hangon:

– Nagy gyász szakadt az országra, emberek! Jó királyunk egyetlen leányát elrabolta a gonosz nagy szörnyeteg! Repülő kastélyba zárta! Azt üzeni a király minden emberfiának, hogy aki hazahozza egyetlen leányát a gonosz szörnyeteg kastélyából, annak adja leánya kezét, s fele királyságát!

Nosza, indultak is nyomban a falu legényei szerencsét próbálni, egyik a másik után, ki lovon, ki gyalogosan. Alma János is odaállt az anyja elé.

– Édesanyám, eresszen útra engem is. Amióta szemet vettem a szépséges királylányra, se éjjelem, se nappalom nincsen! Próbálta lebeszélni az özvegyasszony.

– Mit akarsz te, édes fiam, hiszen csak disznópásztor-gyerek vagy, más semmi. Hogyan akarsz te királylányt szabadítani, versenyre kelni hercegekkel, grófokkal, jómódú gazdalegényekkel? Maradj a disznók mellett! De Alma János csak rázta a fejét. Erős volt benne a szándék. Végül is az özvegyasszony nem tehetett egyebet, sütött egy jókora árpakenyeret, beletette a disznópásztor-tarisznyába, és sűrű könnyhullatások közepette útra bocsájtotta egyetlen fiát.

Ment, mendegélt Alma János, amerre a repülő kastélyt eltűnni látta. Estére elfáradt, leült egy útszéli kőre, elővette tarisznájából az árpakenyeret, s elkezdett enni. Alig nyelte le az első falatot, egyszerre csak ott termett mellette egy vénséges vén ember.

– Adjon Isten jó napot, édes fiam – köszönt rá Alma Jánosra a vénember.

– Máris adott, öregapám – felelte János.

– Biza, látom – bölintott az öreg –, jó étvággal eszel. Nekem bizony már három napja egy falat se volt a számban!

– Segíthetünk ezen, öregapám – felelte János –, nekem sincs sok, de ami van, azt jó szívvel megosztom!

Azzal kettétörte az anyja-sütötte árpakenyeret, s felét odanyújtotta a vénembernek, aki fel is falta az utolsó morzsáig, azon nyomban.

– Jótét helyébe jót várj, édes fiam – mondta a vénember, amikor végzett az evéssel –, s mert tudom, hogy mi járatban vagy, hadd mondjam meg neked, merre leled meg, amit keresel. Figyelj hát ide jól! El ne mozdulj erről a helyről, míg a Kaszás-csillag fel nem jő az égre. Akkor aztán nézd meg jól, hogy merre mutat a kaszája! Amerre mutat, arrafele indulj! De jól vigyázz ám, s vissza ne fordulj, amikor elérsz a gyors vizű patakhhoz! Csudálatos patak az, s mihelyt belelépsz a sodrába, úgy mehetsz át rajta, mintha csak szárazföldön járnál.

– De figyelj ide jól: amikor eléred a patak közepét, gyönyörű szép vízirózsákat láatsz ott. Olyan szépek lesznek, amilyent még életedben nem láttál. De bárhogy csábítsanak is, hozzá ne merészelj nyúlni egyikhez sem, mert ha csak egy ujjal is hozzáérsz valamelyikhez, bizony halálotat leled!

– Mihelyt átkeltél a gyors vizű patakon, eléd tárul az ezüstrét. Minden fűszál tiszta ezüst és minden virág színarany. De bármilyen erős legyen is benned a kívánság, hozzá ne merj ám nyúlni egyetlen virághoz, egyetlen fűszálhoz sem, mert ha hozzányúlsz, utad végére értél. Ne nézz se jobbra, se balra, csak menj egyenesen keresztül az ezüstréten, s túl azon, valahol, megleled majd, amit keresel! Meg se köszönhette Alma János a különös vénember tanácsát, mert alighogy kiejtette az öreg az utolsó szót, már el is tűnt, mintha soha ott se lett volna.

Ült hát János a kövön, s megvárta, míg leszállt az éjszaka, s megtelt felette csillaggal az égbolt. A csillagos égen aztán megkereste a Kaszást, ahogy a vénember tanácsolta volt, s útra is kelt nyomban abba az irányba, amerre a kaszája mutatott.

Ment, mendegélt, egész éjszakán át, míg csak el nem tűntek a csillagok az égről. Hajnal hasadtára el is érte a gyors vizű patakot. Olyan sebes volt ám a sodra, hogy még a szekeret is elkapta volna lovastól, s Alma János bizony jó darabig tanácstalanul álldogált a partján, míg csak eszébe nem jutottak a vénember szavai. Végül is ügyelve belelépett a víz sodrába. Lám, csodák csodája! Mintha csak száraz földre tette volna a lábát. Még csak a bocskora se lett vizes.

Alig jutott a patak közepéig, meglátta a gyönyörűséges vízirózsákat. Egyik szebb volt, mint a másik. Hajladoztak is feléje, mintha csak kínálgatták volna magukat: „szakíts le, János... érints meg legalább... nem bánod meg!”

De Alma Jánosnak eszébe jutott a vénember intése, és elfordította fejét, hogy ne is lássa a csudálatos virágokat.

Alig érte el a túlsó partot, elámult szeme-szája! Ott terült el előtte a szépséges ezüstrét! Minden fűszál rajta csillogó ezüst volt, és minden vadvirág színarany!

– Ha megtölteném a tarisznyámat ezüstfüvel, aranyvirággal – gondolta János

–, édesanyám élete végéig jó módban élhetne!

De eszébe jutott újra a vénember intése, és legyőzte magában a vágyakozást. Átgázolt az ezüstreten, és még csak kisujjával se nyúlt semmihez. Még a szemét is behunyta, hogy kísértésbe ne essen, s úgy haladt előre, vakon.

Mikor jó idő múltával újra kinyitotta a szemét, döbbenve torpant meg. Nagy, sivár pusztaság közepén találta magát. Amíg szeme ellátott, egyéb se volt sehol, csak pusztaság homok. Csóválta is a fejét, de mert egyebet nem tehetett, hát csak ballagott tovább az átkozott nagy pusztaságon át, amerre a szeme vitte. Ment, mendegélt, három nap s három éccaka, egy korty víz s egy falat ennivaló nélkül. Már szédült is a fáradtságtól meg az éhségtől, amikor a negyedik nap reggelén megpillantott a messzeségben egy óriási nagy palotát. Azt se tudta, álmodik-e, vagy nem. De azért csak összeszedte maradék erejét, s ment, botorkált a palota felé.

Hát még hogy elcsodálkozott, amikor végre odaért! Mert bizony, bármilyen nagy is volt az a palota, nem volt azon egyetlen ablak sem, mindössze egy kicsike kis ajtó a tövében.

– Egy életem, egy halálom – gondolta Alma János –, ha már idáig eljöttem, ejszen bemegyek!

Hát, ahogy benyitott a kicsi ajtón, majd megvakult a nagy fényességtől! Széles, nagy teremben lelte magát, mely csak úgy ragyogott, pedig egyetlen ablak sem volt sehol. A nagy terem közepén öt asztal állt sorjában. Odalépett János az elsőhöz. Egy tál kása volt a közepén, mellette aranykanál, s az aranykanál mellett ez a felírás:

„Ez a tündérek kásája. Aki ebből eszik, nem éhezik meg soha.”

Éhes volt ám János, esett ki a szeme az éhségtől. Meg is ette ám az egész tára való kását, együltibe. Mikor végzett ezzel, átment a második asztalhoz. Azon egy vizeskorsó volt, ezzel a felírással:

„Ez itt a tündérek vize. Aki ebből iszik, nem szomjazik meg soha.”

Nosza, ki is itta János az utolsó cseppig, ami a korsóban volt. El is múlt a szomja nyomban, akár az éhsége.

A harmadik asztalon aranyedény állott, ezzel a felírással:

„Ez itt a tündérek írja. Aki megkeni magát ezzel, abba ezer bajnok ereje költözik.”

Nem volt rest János se, megkenete magát azon nyomban a tündérek írájával.

A negyedik asztalon drágakövekkel kirakott kard hevert, s mellette az írás:

„Ez a tündérek kardja. Aki kezébe veszi, győzhetlenné válik.”

Fogta is János a kardot nyomban, s derekára kötötte.

Az ötödik asztalon, alabástrom edényben, illatos olaj volt.

„Aki megkeni szemét ezzel az olajjal – mondta a felírás –, az mindent meglát, föld mélyében, víz mélyében, égi messziségben!”

Nem is pazarolta János az időt, megkenete szemeit az olajjal, s egyszeribe nemcsak hogy éhséget, szomjúságot nem érzett többé, nem csak ezer bajnok ereje feszült az izmaiban, nem csak győzhetetlen kard csüngött az oldalán, de szeme belelátott a föld mélységes mélyébe is, ahol mindenféle manók és szörnyek tanyáztak.

Nem érdekelték azonban a manók, sem a szörnyek, még csak a szekérderekra való gyémántkincsek sem, amiket a föld mélyében látott, hanem szaladt ki az ablaktalan palotából, amilyen gyorsan a lábai vitték.

– Most talán meglátom, merre van az a repülő kastély! – gondolta.

S alig meresztette bele szemeit a messzeségbe odakint, meg is látta, amit keresett hamarosan. Nagy-nagy messzeségben, egy tűztenger közepéből kiemelkedő üveghegy fölött, ott lebegett nagy, fehér szárnyain a repülő kastély. Olyan messzire volt, hogy talán a világ végén is túl lehetett egy jó napi járással.

– Húha – sóhajtott János nagy keservesen –, van erőm, van csodakardom, van látó szemem, éhségtől, szomjúságtól sem kell félnem többet, de mit ér mindez, ha gyalogszerrel kell eljussak odáig! Száz esztendő alatt se jutok el oda, s ha el is jutok, hogyan úsztatok keresztül a tűztengeren? S ha át is úsztatok rajta valahogy, miképpen mászom meg az üveghegyet? S még ha meg is mászom, hogyan repülök föl róla a szárnyas kastélyhoz, hogy kiszabadítsam belőle a szépséges királykisasszonyt? Hej, ezer esztendő is kevés lenne ahhoz!

Úgy elkeseredett szegény feje, hogy bánatában csak elindult vakon a pusztaságba, azt se bánta, merre. Hamarosan egy nagy erdő szélére ért. Lehevert az első fa alá, s hamarosan elnyomta az álom.

Kora reggel kakasszóra ébredt. Ahogy álmos szemekkel keresgélgni kezdte, hogy honnan is jön a kukorékolás, hát csodák csodája, mit látott maga fölött a fán? Egy aranytaréjú kakast! Olyan szomorúan kukorékolott ott, hogy megesett rajta Alma János szíve.

– Hallod-e, te aranytaréjos kakas – szólt fel hozzá a fára –, a te szíved is olyan nehéz lehet, mint az enyém!

Nagy megdöbbenésére, a kakas visszafelelt a fáról.

– Bizony eltaláltad az igazat, halandó ember. Szomorú az én sorsom.

– Ha okát adnád, talán segíteni tudnék a bajon – mondta János.

– Olyan nagy az én bajom – szomorkodott az aranytaréjas kakas a fán –, hogy senki sem segíthet azon, legkevésbé egy halandó ember.

– Gyere le a fáról, s mondd el – biztatta János –, nagy az én bánatom is. Ha összetesszük a kettőt, könnyebb lesz elviselni.

Ha kelleetlenül is, de lejött a kakas a fáról, s odatelepedett János mellé.

– Akkora az én bánatom – kezdte el, nagy szomorúan –, hogy abba a világ minden búja-baja együtt belefér. Nem voltam én mindig kakas. Tündérország királya voltam. Szép feleségemmel boldogan éltem tündérpalotámban, míg egy napon arra tévedt a Gonosz Varázsló, megirigyelte boldogságomat, varázsvizet fröcskölt reám, s kakassá változtatott át. Aranytaréjt is tett reám, hadd tudja mindenki, hogy valamikor én voltam a tündérek királya. El is bujdostam Tündérországból, hogy ne búsítsam balsorsommal szép feleségemet, hűséges népemet.

– S nincs mód arra, hogy újra tündérkirállyá változzál vissza? – kérdezte János.

– Egyetlenegy módon változhatnék csak vissza – felelte a kakas –, de nincs senki, aki ezt meg tudná értem tenni. A Gonosz Varázsló kertjében van egy varázskút. Ha annak a vizével valaki háromszor megfröcskölne, tündérkirállyá változhatnék megint. Azt a varázskutat azonban egy hatalmas nagy, tizenkét fejű sárkány őrzi ám éjjel-nappal, s irgalmatlanul felfal mindenkit, aki a közelébe merészkedik.

– S merre van a Gonosz Varázsló kertje? – tudakolta János.

– A beszélő hegyen van egy márványkő – mondta az aranytaréjas kakas –, aki megleli azt a márványkövet, s elolvassa, ami írva van reá, az meg tudja nyitni a Beszélő Hegy száját, s annak elmondja a hegy, hogy merre lakik a Gonosz Varázsló.

– Csak egyet mondj még meg – tápázkodott fel János a fa alól –, hogyan jutok el a Beszélő Hegyhez?

– Igazán oda akarsz menni? – kérdezte a kakas.

– Oda én.

– Nem félsz a sárkánytól sem?

– Nem én – csapott János az oldalán csüngő győzhetetlen kardra –, csak azt mondd meg, hogy miképpen jutok oda, s a többit bízd reám!

– Tépj le egy darabot a taréjomból – mondta a kakas.

– De az fájni fog ám – ellenkezett János.

– Ne törődj te azzal – biztatta a kakas –, csak tépj le belőle egy darabot!

Szót fogadott János, és letépett egy jókora darabot a kakas taréjából.

– Na most dobd fel a tarajt a levegőbe – mondta a kakas –, s előtted száll az, amíg csak odaérsz. Te csak kövesd. Amikor megáll, tudhatod, hogy helybe értél. A többi aztán rajtad múlik. Legyen veled a Jóisten!

Alma János feldobta az aranytaréj letépett darabját a levegőbe, s az tüstént szállni kezdett, egyenest északnak. Szállt, szállt, hét lépéssel előtte, mutatva az utat. Három nap, s három éjszaka, megállás nélkül. Negyedik nap hajnalán sűrű, nagy erdőhöz értek, s az erdő kellős közepéből magas, sziklás hegy emelkedett. Annak a hegynek a teteje fölött megállt az aranytaréj, és csak lebegett egyhelyben.

Fölkapaszkodott hát János a hegy tetejére, s nyomban meg is lelte ott a márványkövet, s a márványkövön az írást:

„Aki meg akarja nyitni a Beszélő Hegy száját, az döntsön le tizenkét fenyőfát, s gyűjtsön tüzet belőlük a hegy csúcsán. Mikor az utolsó szikra is elpattant, megszólal a hegy.”

Kicsi munka volt János számára kitépni gyökerestől tizenkét fenyőt, felvonszolni mind a tizenkettőt a hegy sziklacsúcsára, hiszen ezer bajnok ereje lakozott benne, mióta megkente magát a tündérek írával. Gyűjtött is belőlük akkora tüzet odafönt, hogy ellátszott a lángja a világ végéig is. Mikor aztán az utolsó szikra is elpattant, megrázkódott lába alatt a hegy.

– Mi a kívánságod, halandó ember? – mordult föl egy mély hang.

– Mondd meg nekem, merre van a Gonosz Varázsló kertje? – kérdezte János.

Rázkódott egyet újra a hegy, s felszakadt belőle nagy morgással a válasz:

– Eridj keletnek, amíg a nagy sziklafalhoz érsz. A sziklafal tövében, tövisbokor megett, barlangra lelsz. Abban lakik az acélkarmú medve. Az acélkarmú medve őrzi az acélkulcsot, mely megnyitja a Gonosz Varázsló kertjének kapuját. Kövesd a barlangot, s a túlsó végén rálelsz a kapura.

Indult hát János keletnek, ahogy a hegy mondta. Messzirelátó szemével már meg is pillantotta tüstént a nagy sziklafalat, s annak aljában a tövisbokrot, mely a barlangot rejtette. Mégis hét nap s hét éjszaka gyalogolt, mire odaért a sziklafal alá.

Acélból volt ám a tövisbokor minden arasznyi tövise, s bizony időbe került, míg félregörbítette útjából a töviseket, hogy a barlanghoz juthasson. De alig dugta be a fejét a barlang szájába, elbődült odabent az acélkarmú medve.

– Emberszagot érzek! Emberszagot érzek!

S jött is kifele a barlang mélyéből, csattogó fogakkal, rettentő acélkarmaival.

Akkora nagy volt, hogy megtöltötte a barlangot egészen.

János se volt rest, kirántotta a csodakardot, s tőből lemetszette a nagy medve fejét. A medve sörényében meglelte hamar az acélkulcsot is. Két nap s két éjszaka tapogatta útját a sötét barlangban, míg végül is acélkaput érintett a keze. Megkereste rajta a kulcslikat, beletette az acélkulcsot, s fordított egyet rajta. Abban a szempillantásban megnyílt előtte az acélkapu, s olyan fényesség csapott az arcába, hogy be kellett hunyja tőle a szemét.

Mikor újra kinyitotta, ott káprázott előtte a Gonosz Varázsló kertje. Színaranyból voltak ott a fák meg a bokrok. Rubint-rózsák, gyémánt-liliomok csillogtak, villogtak mindenfele. S a kert közepében ott állt a csodakút, s a csodakút mellett egy rettentő csúnya, tizenkét fejű sárkány.

Amikor meglátta Jánost a rettentő nagy sárkány, akkorát bődült, hogy megreszketett belé az egész kert, s a kert megett a varázsló palotája is, ahol a varázsló aludt. Tüzet is okádott feléje nyomban mind a tizenkét rettentő torkából. De János se volt rest, kirántotta hüvelyéből a csodakardot, suhintott jobbra, suhintott balra, s két suhintással le is vágta tőből a csúnya, nagy sárkánynak mind a tizenkét fejét!

De már ekkor ő maga is fáradt volt ám nagyon a hosszú vándorlástól. Így hát csak lefeküdt a kút mellé a gyepre, és szempillantás alatt el is nyomta az álom.

Bent a palotában azonban fölébredt a sárkány bődülésére a Gonosz Varázsló, s jött, hogy megnézze, mi történt. Felbőszült ám erősen, amikor meglátta kedvenc sárkányát levágott fejekkel! Varázskötelekkel gúzsba is kötözte azon nyomban az alvó legényt, s amikor idő múltával szegény János fölébredt, bizony ott lelte magát megkötözve a palota legmélyebb tömlőcében. Gonosz nevetéssel nézett le rá a Gonosz Varázsló.

– Nocsak, te orcátlan legény – mondta a Gonosz Varázsló –, három hét múltával újra fölkereslek. Addig itt pusztulhatsz étlen-szomjan!

Azzal lezárta a nehéz vasajtót.

János azonban kihasználta az időt, s nagyokat aludt három hétig ott a börtön fenekén, hiszen se éhséget, se szomjúságot nem érzett többé, mióta a tündérek kásájából evett és a tündérek vizéből ivott. Juj, mérges is volt nagyon a Gonosz Varázsló, amikor három hét múlva ott lelte Jánost, vidáman füttyörészve.

– Hogyan merészelsz életben lenni, ostoba halandó – dühöngött a varázsló –, na majd adok én neked!

Azzal gyújtott is nyomban a börtön mélyén egy jókora tüzet, s odavonszolta a megkötözött legényt, hogy elégesse elevenen. Alig érte azonban a tűz lángja a

varázskötelet, elpattant az nyomban, s Alma János szabad volt megint. El is kapta a Gonosz Varázslót a nyakánál fogva.

– Aki másnak vermet ás, maga esik bele, varázsló koma! Engem akartál elégetni? Hát most én égetlek el téged!

Azzal bévetette a Gonosz Varázslót saját tüzebe. El is égett az, tüstént, nagy sivalkodással. Kerekedett is rettentő forgószelel, felkapta a Gonosz Varázsló testének hamuját, s vitte magával. Azóta is viszi. Ahol itt-ott leszór belőle egy-egy csipetnyit a földre, ott bizony gonosz varázslat történik még ma is! Tehenek teje elapad, lábát töri a juh, döglök a majorság s veszekszik a fehérség minden igaz ok nélkül.

Na de hadd térjünk vissza Alma Jánoshoz. Mihelyt végzett a Gonosz Varázslóval, keresett magának egy korsót, megtöltötte azt a varázskút vizével, és indult is útjára. Vissza az erdőhöz, ahol az aranytaréjos kakas búslakodott.

Ráfröcskölte a varázsvizet, s csodák csodája: szempillantás alatt tündérrálmá váltott vissza a kakas! Hálálkodott is az istenadta örömeben! Azzal vállára kapta Jánost, s már röpítette is tova Tündérszág felé. Messzire volt ám Tündérszág, mégis szempillantás alatt odaértek.

Jaj, volt ott öröm, vigasság! Száz nap, száz éjszaka táncoltak, danoltak. A százegyedik napon aztán így szölt a tündérrálm Jánoshoz:

– Nagy szolgálatot tettél nekem, János! Én sem akarok adósod maradni. Válassz magadnak feleséget a legszebb tündérlányok közül, s maradj itt velünk életed végéig. Királyságom felét jó szívmel neked adom!
De János megrázta szomorúan a fejét.

– Nem akarlak megbántani, derék tündérrálm – mondta –, de van már énnékm szívem választottja. Egy szépséges királmány, kit repülő kastélyban őriz az ocsmány szörnyeteg. Egy életem, egy halálom, de nincs nyugovásom addig, míg ki nem szabadítom onnan!

– Hát, ha ez a kívánságod – felelte a tündérrálm –, segítségedre leszek ebben is, amennyire tudok. Jótét helyébe jót várj! Tündérrálmát adok alád, mely elröpít a világ végéig is, s még azon is túlra. A többi aztán már a te dolgod lesz. Azzal búcsút mondtak egymásnak, s már vitte is a repülő tündérrálm Jánost egyenesen a tűztenger irányába, mely fölött irtatlan magosságban, ott lebegett még mindég a repülő kastély.

– Nocsak, szárnyas rálmám – parancsolt rá János a lovára, amikor már elérték a szörnyűséges tűztengert –, röpíts ám jó magosan, hogy meg ne pörkölődjünk.

Röpíts egyenest a repülő kastély fölé, s szállj le velem egyenest a tetejére. Szempillantás alatt ott voltak a kastély tetején. Rettentő erejével likat tört magának János az ujjnyi vastag acélcserépek közt, s egy-kettőre meg is lelte a szobát, melynek erkélyén ott sírdogált a szépséges királykisasszony. Nem csoda, hogy sírt szegény feje! Súlyos láncokkal volt odaláncolva a falhoz. Perc alatt lefejtette róla János a láncokat.

– Gyere, menjünk – mondta a királykisasszonynak –, fent a tetőn ott vár a lovam! De a királykisasszony csak rázta a fejét szipogva.

– Jaj, drága hősöm – rebegette –, hiábavaló lenne a szökés! Utánunk jön ám a rettenetes szörny, akárhová megyünk, s szétmorzsol mindkettőnket! Amíg életben van, nincsen menekvésünk!

– Merre találom meg hát azt az alávaló szörnyet? – kérdezte János elszántan.

– Hadd mérkőzzem meg ökelmével!

– Száz szobája van ennek a kastélynak – felelte remegve a királykisasszony –, a századikban alussza délutáni álmát. De iszonyatos ereje van ám! A kastély pincéjében van egy hordó, s annak a borából iszik minden áldott nap, attól olyan erős. Ha meg akarsz vívni vele, jó vitéz, igyál előbb abból a borból te is!

Ment le János egyenest a pincébe. Meg is lelte a hordót hamar. Pohár után se nézett, csak fogta a hordót, fölemelte két kézzel s egy hajtásra kiitta utolsó cseppig. Érezte is nyomban duzzadni, acélosodni az izmait. Ha addig ezer bajnok ereje volt benne, most tízezerre növekedett legalábbis.

Fölment újra az emeletre, szobáról szobára járva kezdte keresni a szörnyet. Mikor a hetvenhetedik szobába belépett, horkolást hallott messziről. Attól kezdve már csak a horkolást követte, mely szobáról szobára erősödött, míg végül is a századik szobában rábukkant az alvó szörnyetegre. Olyan csúf volt, olyan borzalmasan csúf, hogy emberi szem még nem látott olyat. Nem ijedt meg azért tőle, hanem odament hozzá s belerúgott.

– Ébredj, ocsmány barom!

Fölébredt ettől a szörnyűséges szörny, s álmosan dörzsölte a szemét. Aztán meglátta Jánost.

– Hogy mertél fölébreszteni? – mordult reá haragosan.

– Egyikünk meg kell haljon – felelte János keményen.

Úgy elkezdett nevetni ettől a szörny, hogy még a falak is remegtek belé.

– Hahaha! Meguntad az életed, legény? – gúnyolódott. Azzal föltápászkodott, elkapta Jánost a vállánál fogva, s úgy vágta oda a szoba acélfalához, hogy meg is repedt tőle a fal, padlótól mennyezetig. De János se volt rest. Elkapta ő is a

szörnyeteget, s úgy a falhoz vágta, hogy nyomban leszakadt a fal, s az ocsmány szörnyeteg ordítva zuhant alá, egyenesen a tűztenger kellős közepébe. Szaladt János vissza a királykisasszonyhoz.

– Ettől is megszabadultunk – mondta, s letörölte arcáról a verítéket –, hű de meleg van itt!

A királykisasszony kinézett az erkélyre, s elsikoltotta magát.

– Azért van olyan meleg, mert zuhanunk mi is! Estében letépte a szörny az egyik fehér szárnyat, s a másik egymagában nem képes fenntartani a kastélyt! Zuhanunk alá a tűztengerbe, János, odaégünk mink is, jaj nekünk, jaj! Kinéz János is, s hát bizony a lángok már ott csapkodtak alattuk. Nem is volt rest, karjába kapta a szép királykisasszonyt, s rohant vele föl a padlásra, ahogy a lábai bírták, s ki a likon a tetőre. Lábai alatt izzottak már az acélcserépek. Karjában a királykisasszonnyal fölszökött a csodaló hátára.

– Röpülj, lovam, röpülj! Amilyen gyorsan csak tudsz, röpülj hazafele! Röpítette is őket a tündérló, szélnél sebesebben, de még így is megperzselődött farka, sörénye. Alattuk pedig elnyelték a kastélyt a tűztenger lángjai.

Szállt velök a tündérparipa, hetedhét ország felett, s még le se nyugodott a nap, már odahaza voltak a királykisasszony édesatyjának palotája előtt. Elámult ám a jó király, amikor János karjaiban meglátta leányát. Egyik szeme sírt, másik nevetett, s nem győzte ölelgetni hol az egyiket, hol a másikat.

– S melyik király fia vagy te, derék vitéz? – kérdezte Jánost. – Merre van a hazád?

– Az én hazám bizony itt van, felséged országában – felelte János –, disznópásztor vagyok én, nem királyfi.

Megrökönyödött ettől a derék király, de a királykisasszony átölelte Jánost mindkét karjával.

– Nem bánom én, ki vagy, mi vagy – rebegette. – Te az enyém, én a tied, ásó, kapa s a nagyharang választhatnak csak el egymástól!

Volt aztán nagy öröm a királyi palotában. Csapra ütöttek ezer hordót, s olyan dínom-dánom kezdődött, amilyen még nem volt soha. Aranyos hintót küldtek nyomban a faluvégi szegény özvegyasszonyért, s volt öröm, könnyhullatás bőviben.

Olyan lakodalmat rendeztek, hogy még a siketek is danoltak, s a nyomorékok is táncra kerekedtek, s talán még ma is táncolnak, ha meg nem unták.

Itt a vége, fuss el véle!